

Populația și administrarea teritorială

Municipiul Drobeta Turnu-Severin este reședința județului Mehedinți și se află alături de zona sa urbană funcțională în Regiunea de Dezvoltare Sud-Vest Oltenia alături de județele Gorj, Vâlcea, Olt și Dolj. Mai exact, este așezat în partea vestică a Olteniei, coordonatele sale fiind 22° 33' longitudine estică și 44° 38' latitudine nordică. Orașul este situat pe malul stâng al Dunării, la ieșirea fluviului din defileu, în depresiunea subcarpatică a Topolniței, pe drumul European E70 la 220 km sud-est de Timișoara, 113 km vest de Craiova și 353 km vest de București.

Din punct de vedere administrativ se învecinează la Nord cu comunele Ilovița și Breznița Ocol, la Est cu comunele Simian și Izvoru Bârzii și la Vest cu municipiul Orșova.

Municipiul Drobeta Turnu Severin prezintă o suprafață administrativă de 5471,00 ha cu o suprafață a zonei urbane funcționale de 578,40 ha.

În componența municipiului intră 3 trupuri (Vodița, Bahna, Slătinic) și 4 localități : orașul Drobeta Turnu Severin, Schela Cladovei, Dudașu Schelei și Gura Văii.

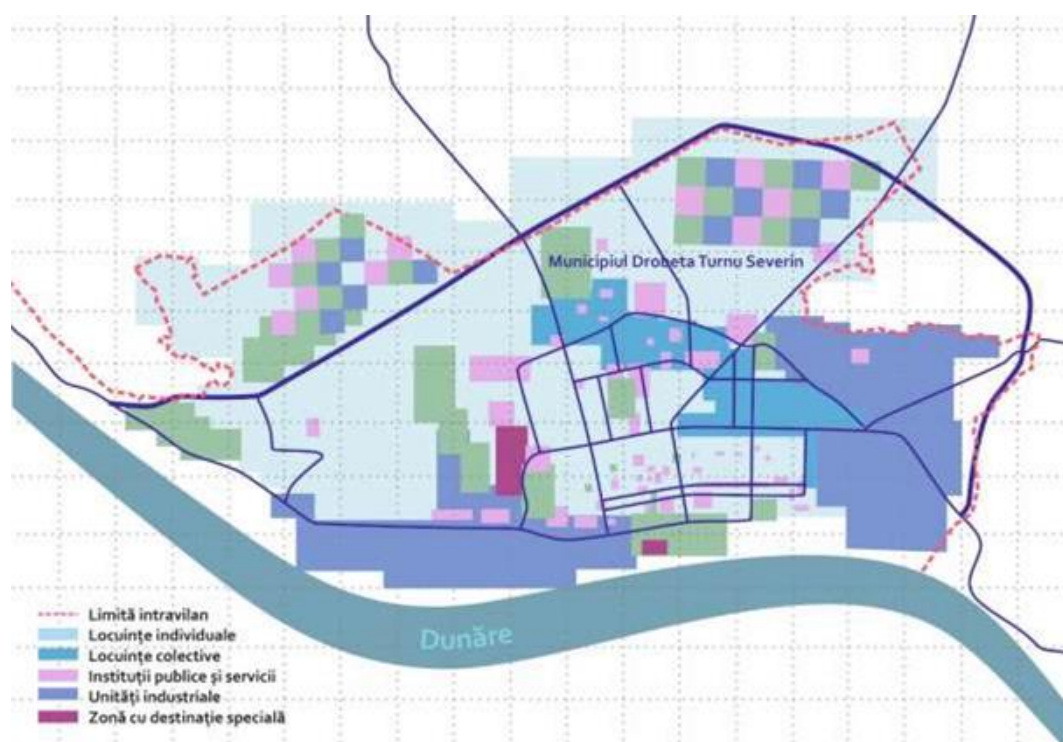
Localitățile Schela Cladovei și Dudașu Schelei, cu un pronunțat caracter semiurban, au fost înglobate în orașul Drobeta Turnu Severin prin dezvoltarea spațio – funcțională a acestuia în timp, funcționând precum cartiere ale municipiului.

Caracteristici demografice

Conform Recensământul Populației și al Locuințelor din 2011, Municipiul Drobeta-Turnu Severin avea o populație rezidentă de 92.617 locuitori.

Conform Institutului Național de Statistică, populația cu domiciliul în Municipiul Drobeta Turnu Severin era de 104.121 locuitori în luna ianuarie a anului 2021, reprezentând 38% din populația județului (274.276 locuitori).

Zona urbană funcțională a Municipiului Drobeta Turnu Severin cuprinde Municipiul Orșova și comunele Breznița-Ocol, Ilovița, Izvoru Bârzii, Malovăț, Prunișor și Șișești, cu o populație totală 98.834 locuitori.

Scurt istoric – trecerea spre orașul modern

Prima atestare a viitorului oraș antic Drobeta datează din perioada preromană. Matematicianul și astronomul Claudius Ptolemeios, în al său *Îndreptar geografic* de la sfârșitul secolului II î. Hr., amintește și așezarea *Drubetis*, între cele 44 de localități din Dacia^[1]. În cursul războaielor daco-romane, poziția geostrategică de excepție a Drobetei a fost aceea care l-a determinat pe Traian să aleagă acest loc pentru construcția faimosului pod ridicat de Apolodor din Damasc și să facă din Drobeta punctul central de legătură cu Imperiul. Aproape imediat, Drobeta a cunoscut o rapidă ascensiune economică, politică, edilitară, demografică și chiar culturală, urmare a numeroasele ei legături cu lumea balcanică și cu alte provincii ale Imperiului, cu Italia, Pontul Euxin, sudul Egerii și chiar Orientul.

Dezvoltarea economică a condus, în mod evident, și la evoluția lui urbanistică. În timpul urmașului lui Traian, împăratul Hadrian (117-138 d. Hr.), Drobeta a dobândit rangul de *municipium*, cu o populație de 14 000 locuitori, fiind catalogat ca prim centru urban din Oltenia și al treilea din Dacia Romană.

Peste circa șapte decenii, orașul a primit calitatea de *colonia*, cel mai înalt rang pe care un oraș provincial îl putea atinge în administrația imperială romană. În timpul împăratului Septimus Severus, orașul este atestat sub numele de *colonia Septimia Drobeta*, prosperitatea economică dobândită aducându-i titlul de *colonia splendidissima*, cu o populație de 40 000 de locuitori.

^[1] *Istoria Românilor*, vol. I, p. 426-427.

Geneza orașului modern Turnu Severin

Dacă vreme de aproape două sute de ani Cernețiul, denumit la 1650 de Paul de Alep „pazar”- târg, a servit drept centru administrativ al Mehedințiului, spre jumătatea secolului al XIX –lea, județul va căpăta o nouă reședință, în contextul desfășurării războiului ruso-turc din anii 1828-1829 și păcii de la Adrianopol (2/14 septembrie 1829).

La sfârșitul războiului, Principatele Române au intrat sub protecția Rusiei, care guverna prin reprezentantul său, generalul Pavel Kiseleff. În noul context s-a prevăzut înființarea în Câmpia Severinului a unui oraș-port la Dunăre.

Înțelegându-se oportunitatea și însemnătatea pe care o avea înființarea unui oraș în această parte de țară, prin ofișul înregistrat sub numărul 19 din 22 aprilie 1833 și adresat Sfatului Administrativ al Țării Românești, generalul Kiseleff va solicita „înființarea orașului de negoț Turnu Severin, prin strămutarea locuitorilor orașului Cerneți în Câmpia Severinului după a lor dorință”.

Alături de stabilimentele economice, au apărut și s-au dezvoltat și activități economice specifice industriei alimentare, cum a fost moara lui Iacob Graff, înființată în 1855. Denumită de localnici și „moara fermecată” pentru că producea făină albă, griș și diferite sortimente de făină, din cauza ghețurilor de pe Dunăre, aceasta a trebuit să fie mutată în satul Bistrița din apropiere.

Potrivit unei statistici întocmite în anul 1865, populația orașului era majoritar alogenă, această pondere menținându-se până la sfârșitul secolului al XIX-lea, când românii au devenit majoritari, pe fondul deznaționalizării celor de naționalitate străină sau al părăsirii localității. În 1865, populația românească reprezenta doar 27% din locuitori - 139 de familii dintr-un total de 519, restul fiind reprezentat de: 54, 3% germani (282 de familii), 8,5% evrei (44 de familii), 4% greci (20 de familii), și alte 18 familii maghiare, 10 italiene și 6 turcești.

În 40 de ani, de la 1859 și până la sfârșitul secolului al XIX-lea, populația orașului a crescut într-un ritm accelerat, în anul 1899 ajungând la 19 753 de locuitori. Ritmul de creștere s-a situat la un nivel asemănător celui înregistrat în orașele București, Botoșani, Buzău, Bacău, Craiova, Focșani, Brăila, Galați, Călărași, unde evoluția spectaculoasă a populației acestora s-a datorat dezvoltării lor economice, cele cu funcție portuară, având un avantaj în acest sens.

Potrivit recensământului general al populației din anul 1930, cel mai important din perioada interbelică, Turnu Severin, număra peste 23 000 de locuitori. Ca urmare a procesului de industrializare din anii '60, Turnu Severin a cunoscut o adevărată explozie demografică, depășind, anterior anului 1989, borna de 100 000 de locuitori. Astăzi, din punct de vedere demografic, orașul se înscrie în linia generală pe care o traversează România, procesul de îmbătrânire a populației și spor negativ, context în care, Drobeta Turnu Severin numără în jur de 80 000 de locuitori.

Pe măsură ce orașul se dezvoltă pe orizontală, autoritățile locale au impus reguli stricte în ceea ce privește aspectul urbanistic al construcțiilor civile. S-a dispus desființarea „tuturor șandramalelor și șatrelor aflate pe locuri particulare, precum și demolarea caselor

neconstruite conform regulilor arhitectonice”. Noile construcții urmau să fie aliniate conform unui plan inițial, scontându-se să schimbe aspectul civic și să înfrumusețeze orașul.

Prima casă din Severin a aparținut colonelului Ion Solomon, fost comandant în armata lui Tudor Vladimirescu, la parterul căreia, în șase camere, pentru început, a funcționat sediul Judecătorei.

De fapt, pentru început, majoritatea instituțiilor chemate să asigure viața și dezvoltarea orașului au funcționat în spații închiriate. Dat fiind că bugetul orașului nu putea suporta un efort prea mare, numărul spațiilor de interes public a fost mic. Au existat și câteva clădiri mai mari și mai aspectuoase, construite în deceniul 1851-1859 din cărămidă, unele cu etaj și acoperite cu țiglă: Carantina, Hanul Roșu, clădirea cârmuirii județului, Agenția Vapoarelor Austriece pe Dunăre, unități de învățământ, case boierești și negustorești etc..

Consecința a intensificării activității comerciale pentru care fusese creat orașul, unele dintre clădiri au primit drept destinație amenajarea de prăvălii în mai multe părți ale sale. Aceste stabilimente au devenit în scurt timp vaduri comerciale – comerțul cu bere era printre cele mai înfloritoare din oraș.

Printre cele mai cunoscute s-au afirmat: birtul de lângă clădirea Carantinei, aproape de debarcader, care funcționa fără autorizație sanitară (primul local devenit restaurant pentru personalul portuar), stabilimentul „La nuci”, primul local public unde se consuma bere adusă de la fabrica lui Eduard Freund din Lugoj, „Hanul Poștei”, amenajat în 1858, birtul „Bella Italia”, cunoscut ca local de consum pentru lucrătorii de la Atelierul Naval până în 1855 iar din 1868 și pentru lucrătorii de la Atelierele C.F.R. Pe la 1870 s-au deschis o cârciumă țărănească, „Berăria pieții” (Dosenberg), aproape de sediul Magistratului și un birt evreiesc „La Nuchăm Celebiul”, pe strada Traian, cunoscut mai târziu sub denumirea de „La Moscu”. Pe strada Aurelian funcționa berăria „Schumarschi”, devenită ulterior hotel „Central”. Tot pe strada Aurelian se afla „Wiener Kaffehaus”, proprietatea lui H. Poch, local elegant, de „café-concert”, destinat exclusiv celor din societatea înaltă. În fine, în parcul central „Tudor Vladimirescu”, lângă casele Burileanu, funcționa berăria „Gambrinus”, patronată de Donau-Stammtisch.

Foarte cunoscută în epocă a fost și cafeneaua „Europa” din incinta hotelului cu același nume, avându-l ca antreprenor pe Igantz Altaras. Devenise locul de întâlnire pentru elita severineană și dobândise notorietate pentru calitatea cafelei „*Glace*”, pentru băuturile străine și indigene de mare rafinament, precum vinurile vechi franțuzești îmbuteliate, coniacul *Martel*, mărcile *Champagne Pomery Greno*, *Mumm*, *Marie Brizard*, *Henriot* și pentru lichiorurile și siropurile fine. Aproape de prisos să mai amintim că asemenea gusturi erau acompaniate, ca peste tot unde venea lume bună, de prestația unei orchestre cu muzică aleasă, calitatea ridicată a serviciilor, curățenie și, deloc lipsit de importanță, de moderație în preturile practicate.

În acord cu ceea ce se întâmpla în țară, viața culturală și artistică din oraș a cunoscut o activitate intensă. Se organizau spectacole teatrale, acrobații de circ, expoziții de pictură, baluri, de cele mai multe ori în scop filantropic.

Potrivit unuia dintre ziarele timpului, primul bal costumat organizat în Turnu Severin a fost cel din 16 ianuarie 1880, datorat Societății „Traian”. Spectacolul a ținut, se pare,

până la 5 dimineața, remarcându-se în special strălucirea frumosului „nostru costum țărănesc”, purtat de „toate damele și domnișoarele”. Se menționa că acestea ar fi trebuit să adopte și să poarte mereu acest costum și mai cu seamă la astfel de spectacole, abandonând „urâcioasele costume francezo - nemțești”, care nu erau „făcute pentru o talie adevărat românească”^[2]. În opinia ziarului, balul a fost o reușită, singurul regret fiind acela că Severinul n-avea „o muzică cum se cade, căci cea care cânta Sâmbătă avea aerul de a cânta mai mult de întristare decât de veselie” și, din cauza calității îndoielnice a partiturii, fuseseră văzuți unii „buni dănțuitori predând tactul din cauza muzicii, care cânta peste câmpii”.

S-au impus, de asemenea, în viața orașului, balurile mascate de la sala „Apollo”, organizate de trei ori pe săptămână, în zilele de marți, joi și duminică, accesul publicului fiind permis contra unei taxe de intrare de un leu. În aceeași vreme, la „Cafe Metropole”, „se produceau” în mod gratuit patinatori englezi renumiți, componenți ai trupei „Martini”, iar la restaurantul „La Bolta rece”, având ca patron pe Schumarsky, o trupă germană de teatru condusă de Pfaltz - Scheitz oferea reprezentații în fiecare seară pe bază de bilete de un leu, pentru cei de la masă, și un leu și 50 de bani, pentru cei cu locuri rezervate.

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, pe măsura înmulțirii locurilor de agrement și a schimbării în bine a înfățișării urbei, în obiceiurile cotidiene ale locuitorilor au câștigat tot mai mult teren plimbările orașenilor în ziua de duminică prin parcuri și pe malul Dunării, așteptând sosirea vaporului.

Dintre cei care au poposit la Severin, Alexandru Vlahuță spunea despre oraș că, la început de secol, acesta era „unul dintre cele mai însemnate porturi ale României, oraș apusean cu clădiri frumoase, cu școli mărețe, cu uliți largi și drepte”^[3]. Nicolae Iorga, în schimb, vedea „Mulți greci, sârbi în negoț. Dacă nu lipsesc clădiri frumoase, chiar ale particularilor, praful așteaptă pre mult timp o ploaie binefăcătoare”^[4]. Călătorul francez Ulysse de Marsillac, aflat în două rânduri aici, găsea la sfârșitul secolului al XIX – lea un oraș cu aspirații moderne, schimbat față de 1852. În Grădina Publică nu se mai vedeau „șigănci-romantice” după moda literară a timpului, ci „dame elegante și muzică militară”.

La sfârșit de secol XIX și început de secol XX, Severinul, cu cei aproape 20000 de locuitori ai săi, se înfățișa pe harta urbanistică a țării ca o așezare structurată, cu o identitate deplin formată și, în pofida inerentelor aspecte contradictorii din viața sa, aspirând spre modernitate și beneficiind de o rețea stradală de 56 km articulată de-a lungul a 62 de străzi, parțial pavate sau asfaltate și funcționând cu aproape toate instituțiile fundamentale ale unei entități de mărimea și factura sa: primărie, două spitale, trei farmacii^[5], trei biserici ortodoxe, una catolică, o biserică protestantă, case boierești, 27 de hanuri și hoteluri, 122 birturi și localuri de consumație publică, unități economice, băi comunale, edificii publice, parcuri, 7 școli primare, un liceu, o școală profesională de fete gradul I, o școală elementară, o școală normală de învățători, viceconsulatele Austro-Ungariei și Imperiului Otoman, port, gară, abator, două cinematografe, două mori sistematice.

[2] „Topolnița”, anul IV, nr. 4/24 ianuarie 1882, p. 3.

[3] *Texte literare despre Mehedinți. Itinerar mehedințean*, vol. I, Drobeta Turnu Severin, 1974, p.18.

[4] *Ibidem*.

[5] Cele mai renumite farmacii din Turnu Severin erau Farmacia Națională Ludovic Anton din Piața Tudor Vladimirescu și farmacia „La Coroana României” a lui Iorgu Bogdan, de unde puteau fi achiziționate și diferite sortimente de parfumerie fină. („Dreptatea”, anul VIII, nr. 355/duminică 3 decembrie 1900, p. 3.)

După 1918, Turnu Severin va intra într-o nouă etapă a evoluției sale urbanistice, care va debuta în deceniul 3 al secolului XX, prin refacerea orașului în urma distrugerilor provocate de primul război mondial. Aspectul urbanistic se va îmbogăți cu noi clădiri emblematice: Castelul de Apă, Muzeul Regiunii „Porțile de Fier”, Palatul Culturii „Teodor Costescu”, Palatul Administrativ, Eurogara, sedii de bănci, instituții de învățământ, lăcașe de cult etc.

Expansiunea orașului

Tendința de urbanizare din municipiul Drobeta Turnu-Severin se manifestă către vest și nord-vest, zonele Aeroport și Schela Cladovei, dar și către est și nord-est, în cartierele Banovița și Calea Târgu Jiu.

Zone de expansiune la nivelul Municipiului Drobeta Turnu Severin;

Economia locală - Profilul economic al municipiului Drobeta Turnu Severin

Profilul economic al municipiului Drobeta Turnu Severin este conturat în jurul industriei prelucrătoare (26%). Alte domenii cu un număr semnificativ din populația ocupată sunt în: comerțul cu ridicata și amănuntul (20%), construcții (13%), activități de servicii administrative (9%), transport și depozitare (9%).

Starea tehnică a rețelei stradale

Starea tehnică a drumurilor reprezintă un factor important care influențează costurile generalizate ale utilizatorilor, precum și deciziile acestora de efectuare a călătoriilor, în special în ceea ce privește alegerea rutei.

Conform inventarului bunurilor care aparțin domeniului public al Municipiului Drobeta Turnu Severin în inventarul domeniului public se găsesc 179 străzi cu o suprafață totală de 1.416.998 m² (1.42 km²). Suprafața totală a Municipiului Drobeta Turnu Severin este de 57.43 km². Astfel, suprafața străzilor reprezintă 2.47% din suprafața municipiului.

Sistemul de transport persoane la nivel regional, național și internațional

Serviciul de transport persoane este asigurat de mai mulți operatori regionali sau naționali de transport. Datorită poziției geografice, și a rețelei importante de transport la care este conectat Municipiul Drobeta Turnu Severin, acesta este tranzitat nu numai de traficul local și județean cât și de traficul regional și internațional. În acest sens, municipiul prezintă legături importante cu poli de creștere ai României: București, Cluj-Napoca, Timișoara, Craiova, Ploiești dar și cu poli urbani de dezvoltare cum ar fi: Oradea, Arad, Deva, Râmnicu Vâlcea și Pitești. Serviciul de transport persoane este asigurat de mai mulți operatori regionali sau naționali de transport.

În Municipiul Drobeta Turnu Severin funcționează o autogară, Autogara Transport Public Urban Drobeta SA de pe strada Topolniței nr. 5. De aici pleacă autobuze și microbuze către destinații din județul Mehedinți sau către alte județe.

Sistemul de transport în comun local

În prezent, serviciile de transport public de călători în municipiul Drobeta Turnu Severin sunt realizate de un operator privat

Transport de marfă

Transportul Rutier de marfă

La nivelul municipiului Drobeta Turnu Severin orașul are organizată din anul 2012 o circulație de ocolire a zonei urbane pentru traficul greu prin centura ocolitoare. Aceasta a preluat traficul greu care se desfășura pe Splaiul Mihai Viteazu - Bulevardul Aluniș – Calea Timișoarei și Bulevardul Tudor

Transport feroviar de marfă

Transportul feroviar se desfășoară pe linia simplă electrificată 900 București Nord – Roșiori de Vede – Caracal – Craiova – Filiași – Strehăia – Drobeta Turnu Severin – Orșova – Băile Herculane – Caransebeș – Lugoj – Recaș – Timișoara Est – Timișoara Nord (533km), una din liniile principale la nivel național, parte a Coridorului feroviar IV Pan-European Orient/Est Mediteranean, care traversează țările: Grecia, Bulgaria, România, Ungaria, Austria, Slovacia și Cehia. Pentru deservirea feroviară cu marfă a municipiului funcționează în prezent următoarele stații:

- Gara Centrală - pentru călători și mărfuri, cu depou, construcții și instalații anexe;
- Gara Gura Văii - pentru călători și marfă cu echipare anexa pentru racord cale ferată pe faleza Dunării la platforma industrială și Hidrocentrala Porțile de Fier;

Transportul fluvial de marfă

Municipiul Drobeta Turnu Severin se situează pe traseul coridorului Pan-European 7 – Dunăre-Marea Neagră.

Dunărea (care intră în România în amonte de Porțile de Fier) a reprezentat de-a lungul timpului o importantă cale naturală de transport. Importanța strategică a Dunării ca un coridor pan-european pentru tranzitul de mărfuri dintre Europa Centrală, Europa de Vest, Marea Neagră, regiunea Caucaziană, Asia Centrală și Orientul Mijlociu și Orientul Îndepărtat, a fost reconfirmată de către Comisia Dunării prin înființarea Coridorului VII. Dunărea se întinde de-a lungul a 192 km pe teritoriul județului Mehedinți. Portul Drobeta Turnu Severin se desfășoară de-a lungul Dunării km 931-933, Rada portuară km 927 – 934 malul stâng al Dunării, în lacul de acumulare - Complexul Hidroenergetic și de Navigație Portul Drobeta Turnu Severin – Port fluvial situat pe malul stâng al Dunării, la km 933, prezintă următoarele caracteristici principale:

- Portul este de tip fluvial, permitand acostarea barjelor de pana la 3000 t;
- Accesul la cheu se realizeaza direct din senalul navigabil;
- Lungime front de acostare;
- 300 ml cheuri verticale aferente danelor comerciale;
- 420 ml cheuri pereate pentru danele de asteptare;
- 365 ml cheuri pereate pentru dane iernatic.
- La 300 ml amonte de portul comercial se afla dana de operare la siloz cu l=100ml din care 65 ml cheu vertical si 35 ml cheu pereat;
- Utilaje de cheu: - 1 macara portic 5tf x 32 m tip Bocsa
- 2 macarale de cheu 16 tf x 32 m tip Bocsa.
- Capacitate de trafic port comercial: 725 mii t/an;
- Ambele sectoare au cladiri de exploatare, precum si facilitati privind alimentarea cu energie electrica, apa si canalizare (port pasageri);
- In partea aval a potului comercial in prezent exista un terminal petrolier "OMV "
- Cai de comunicatii:
- acces rutier la rețeaua stradala a orașului si in continuare legaturi la DN6, DN 56, DN 56A si DN 67;
- acces feroviar prin linii de rebrusment racordate la statia c.f. a orașului si in continuare la culoarul 900 Bucuresti – Caransebes – Timis

Cadru natural

Condițiile climatice sunt dominate de influențele mediteraneene și submediteraneene caracterizate prin ierni blânde, cu valori termice medii de 0⁰ și veri călduroase al căror regim termic mediu atinge 28⁰ C. Regimul eolian este aproape inexistent dat fiind că orașul este înconjurat la nord de podișul Mehedinți cu dealurile Vărănicului, Trestinicului, Corbului și Bulgia, iar la sud de Dunăre și Podișul Miroc.

Fig.1 – Așezare – sursa: <http://wikimapia.org/68218/ro/Drobeta-Turnu-Severin>

Punctul de trecere al frontierei cu Serbia este Porțile de Fier 1 și se află în localitatea Gura Văii, parte integrantă a municipiului. Acest punct de trecere are specific rutier. Pe raza municipiului se mai află un punct de trecere a frontierei în Portul Drobeta Turnu Severin deschis transportului internațional de mărfuri și pasageri, permițând acostarea navelor de până la 3kt. Municipiul Drobeta Turnu Severin, are în componență pe lângă orașul cu același nume următoarele localități: Schela Cladovei, Dudașul Schelei și Gura Văii. Suprafața municipiului este de 54,71 km². Dunărea se întinde pe o lungime de 22,1 km, iar faleza este formată pe o întindere de 13,6 km.

Așezare geografică și limite, geologie și relief, climă, rețea hidrografică, floră și faună

Drobeta Turnu-Severin este amplasat pe terasele de pe malul stângal Dunării și străbătut de râurile Bahna, Vodița, Jidoștița și Topolnița.

În perioada interbelică orașul era bine sistematizat, cu străzi și piețe largi, iar o treime din suprafața sa era acoperită cu parcuri și plantații și fiecare casă dispunea de grădina ei.

Planul orașului este un dreptunghi cu latura mare de la est spre vest, dispus pe un platou înclinat ușor, de la nord spre sud. În punctul cel mai înalt din oraș, altitudinea este de 104 metri, iar punctul cel mai jos se află situat lângă gară, unde altitudinea este de 48,75 metri, față de nivelul mării. Acest platou ușor înclinat spre Dunăre a permis atât scurgerea rapidă a apei de ploaie și realizarea unei bune canalizări, cât și o sistematizare ordonată și estetică a orașului, cu străzi largi și drepte ce se intersectează în unghi de 90 de grade.

Terasa pe care este așezat orașul coboară abrupt spre Dunăre, în dreptul clădirii Tribunalului și mai blând pe direcția portului și a gării, ceea ce de-a lungul anilor a ferit localitatea de inundații. Numeroasele izvoare de la poalele terasei au fost amenajate într-o frumoasă salbă de fântâni, ce dau o notă specifică orașului, cumtot specific pentru Severin rămâne Parcul Rozelor, cu sute de soiuri de arbori și trandafiri, înfloriți pe zeci de hectare. Apoi Grădina "General Dragalina" (cu Cetatea Medievală a Severinului) și parcul complexului arheologic Drobeta, toate trei etalându-se pe taluzul terasei Dunării, cu elegante alei și arbuști, cu rânduri de castani de-a lungul bulevardului Carol I.

De asemenea, arbori de origine mediteraneană, precum: smochinul, migdalul, castanul comestibil sunt caracteristice zonei. Condițiile naturale au determinat existența

unei vegetații bogate, variate și, în același timp, cu aspecte ce o deosebesc relativ mult de cea din alte regiuni ale țării.

Drobeta Turnu Severin zona de promenadă Str. Crișan

Severinul este înconjurat de o centură de dealuri: dealul Vărănic, la nord-vest, dealul Curile, dealul Gârdanul și dealul Balota, spre est. Acesta din urmă, înalt de 368 de metri, situat la 18 km de Severin, domină întreaga depresiune a Topolniței. La sud, orașul este scaldat de apele Dunării.

Așezarea și clima au făcut ca aici apele Dunării să se liniștească, permițând vaselor să poată ierna, ceea ce a determinat apariția portului și a orașului modern Turnu Severin.

Datorită construcției barajului de la Ostrovul Mare (Porțile de Fier II), în dreptul Severinului, Dunărea s-a transformat într-un lac de acumulare în care apa curge imperceptibil, după cum se poate observa în fotografia de mai jos.

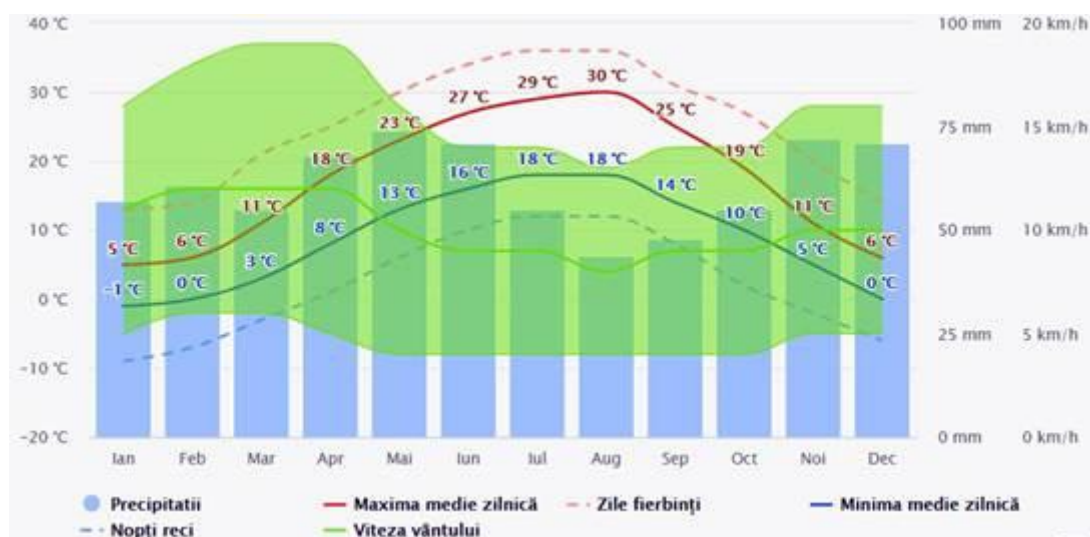
Drobeta Turnu Severin – Dunărea

Subsolul Severinului conține granit, gresie, piatră de var și serpentină. La intrarea în Schela Cladovei există izvoare de ape minerale sulfuroase.

Teritoriul pe care este așezat astăzi orașul a fost o câmpie cu pălcuri de păduri de stejari, din care s-a păstrat o suprafață mică, în nord de numai 12 hectare, actuala pădure Crihala. În amonte Dunărea leagă Severinul de Belgrad, de Budapesta și de Viena, iar în aval, spre Marea Neagră, Severinul are deschisă fereastra spre orizonturile sud-vestice. Așezat la intersecția căilor de comunicație de însemnătate continentală, Severinul, denumit ca fiind un “dar al Dunării”, s-a aflat în permanent contact cu diferite culturi, civilizații și interese dintre cele mai variate, care i-au influențat dezvoltarea. Drobeta Turnu Severin, este în primul rând un oraș cu vocație de gazdă, cu o istorie impresionantă, deosebit de atractiv și interesant deopotrivă pentru turism, evenimente, afaceri, dar și pentru studii.

Drobeta Turnu Severin are o climă temperat – continentală, în care se simt influențe submediteraneene. Iarna, în special, are loc invazii de mase de aer umede și calde de origine mediteraneană și oceanică, ceea ce face ca acest anotimp al anului să fie mai blând. Verile sunt în general călduroase, uneori cu temperaturi de peste 35°C, ca urmare a invaziei aerului fierbinte tropical. Temperatura medie anuală a aerului: 11,5°C. Media anuală a precipitațiilor: cca 600 mm. Viteza medie a vântului: 6 m/s. Așezarea și clima au făcut ca apele Dunării să se liniștească, permițând vaselor să poată iarna, ceea ce va determina apariția portului și a orașului modern.

Mai jos indicatorii medii de precipitații, temperaturi și vânt, după o centralizare a datelor din ultimii 30 de ani, pentru municipiul Drobeta Turnu Severin.

Temperaturi, precipitații și vânt (valori medii lunare), sursa: www.meteoblue.com

Principala arteră hidrografică este Dunărea care curge prin sud colectând numeroși afluenți: Cerna, Topolnița etc. Extremitatea estică a județului este drenată de Motru, afluent al Jiului. Localitatea este mărginită de râurile Topolnița la est și Bahna mai la vest, tot aici vărsându-se în Dunăre pârâurile Vodița și Jidoștița. Numeroasele izvoare de la

poalele terasei pe care este situat orașul au fost amenajate într-o frumoasă salbă de fântâni, ce dau o notă specifică orașului.

Cel mai important lac este cel de la Porțile de Fier I (construit între anii 1964-1972 împreună cu ex-Iugoslavia) în zona localității Gura Văii (40 ha), format în spatele unui baraj de beton având o înălțime maximă de 60 m^[6]; se extinde și în județul Caraș-Severin.

În amonte de Portile de Fier I, Dunărea creează unul din cele mai frumoase sectoare ale sale, cel al defileului. Lacul de acumulare al Hidrocentralei de la Portile de Fier I a inundat 3262 ha pe malul stâng și 6569 ha pe malul drept, totalizând o suprafață de 32000 ha și un volum de apă de 2550 metri cubi. Coada lacului se întinde până la 140 km ajungând în apropierea orașului Belgrad, unde Dunărea recapătă forma sa inițială^[7].

Hidrocentrala de la Porțile de Fier I – vedere generală

Teritoriul pe care este așezat astăzi orașul a fost o câmpie cu pâlcuri de stejari, din care s-a păstrat o suprafață mică, în nord, de numai 12 hectare, actuala pădure Crihala.

Parcul Rozelor din Drobeta Turnu Severin cuprinde sute de soiuri de arbori și trandafiri, înfloriți pe zeci de hectare.

De asemenea, arbori de origine mediteraneană, precum: smochinul, migdalul ori castanul comestibil, sunt caracteristici zonei.

Fauna este specifică zonei de câmpie, fiind formată în special din rozătoare (popândăul, hârciogul și iepurele), păsări (pitpalacul, graurul, ciocârlia, prigoria, dumbrăveanca și fișa de câmp) dar și reptilele (șarpele săritor și șoparla).

^[6] Erdeli George / Vasile Cucu, - România. Populație. Așezări umane. Economie. Editura transversal, 2007.

^[7] Erdeli George / Vasile Cucu, - România. Populație. Așezări umane. Economie. Editura transversal, 2007.

Intiofauna este dominată de mreană, cegă, clean, știucă, ghiborî și scobar. O notă aparte face peștele migrator anghile, element atlantic – mediteranean – pontic, care vine pentru maturizare în Dunăre, tocmai din Oceanul Atlantic.

Există în fauna din zonă și unele particularități deosebite, precum broasca țestoasă de uscat, vipera cu corn, presura bārboasă, pietrar mediteranean ori scorpcion.

Severinul Turistic și Cultural

Municipiul Drobeta Turnu-Severin a fost și este un oraș cu o importantă amplasare strategică, fiind așezat la răscrucea drumurilor pe uscat și pe apa care duc la Nord și la Sud de Dunăre. Are o importanță istorică foarte mare, acesta fiind primul centru urban din regiune. Are și o importanță comercială, deosebită datorită situației sale geografice. Drobeta Turnu-Severin este, de asemenea, ori poate deveni, un mare centru turistic, atât datorită istoriei, cât și datorită poziției geografice, însumând o multitudine de obiective turistice social-istorice și culturale.

Potențialul Patrimoniului Istoric

Vestigiile *Castrului Roman Drobeta*, *Podul lui Traian* și *Turnul lui Sever*, se pot vedea și astăzi. Prins și el, alături de Muzeul Regiunii Porților de Fier în curtea căruia se află astăzi, într-un amplu program de restaurare, Castrul Roman Drobeta a fost prima cetate din piatră ridicată în Dacia de împăratul Traian, o construcție de apărare și un important centru militar și politic, inițial fiind construit pentru a adăposti 500 de soldați care asigurau paza podului.

Castrul Roman Drobeta a făcut parte din coloana vertebrală a provinciei romane Dacia, o provincie care, probabil, nu ar fi fost posibilă fără construirea podului peste Dunăre dar mai ales, fără ridicarea garnizoanei de la Drobeta ce a fost apărută de una dintre cele mai iscusite legiuni din Imperiul Roman, Legiunea a V-a Macedonica. Aici a existat un forum, un teatru, o bazilica. La mijlocul secolului al III-lea, Drobeta acoperea o suprafață de **60 de hectare** și avea o populație de aproape **40.000 de locuitori**.

Castrul Roman Drobeta (captură filmare dronă)

Podul lui Traian

A fost construit în numai trei ani (103–105) după planurile celebrului arhitect, Apolodor din Damasc, fiind considerat cea mai îndrăzneată lucrare inginerescă a antichității romane. Podul a fost ridicat pe 20 de piloni din blocuri de piatră, fiind lung de 1.135 m, lat de 14,55 m și înalt de 18,60 m, la capete având câte un portal monument, ale căror relicve se văd pe ambele maluri ale Dunării. Pentru partea lemnoasă a construcției s-au folosit stejarii de pe 200 de hectare de pădure.

Reconstituire a Podului lui Traian de peste Dunăre de către inginerul E. Duperex în 1907.

Colaj Ruinele Piciorului Podului Lui Traian

Termele Drobetai

Sunt cele mai complicate instalații termale din Dacia Inferioară. Astăzi, se păstrează mai puțin de jumătate din ruinele termelor. Se pare că au fost utilizate atât de soldații ce

staționau în Castrul Drobeta, cât și de populația civilă. Au fost construite de soldați ai Leg. V Macedonica o dată cu castrul, iar la începutul secolului al III-lea au fost refăcute și „modernizate” de un detașament al Cohortei I *Sagittariorum*, condus de Aurelius Mercurius, *magister in Figlinis* (maistru cărămidar). Pe lângă dotările obișnuite ale unor terme, cum ar fi camera de foc (*PRAEFURNIUM*), camera de aburi (*LACONICUM*), sala de baie (*CALDARIUM*), camera de apă rece (*FRIGIDARIUM*) și altele, în partea de nord se găseau săli de lectură și un spațiu pentru exerciții și întreceri sportive, *PALESTRA*.

Reabilitate și ele pe fonduri europene, astăzi aflate în incinta Muzeului Regiunii Porților de Fier, ele fac posibilă o atracție turistică deosebită, fiind considerate o capodoperă a construcțiilor acelor vremuri antice.

Termele Drobetaei

Amfiteatrul roman

La 5 noiembrie 2010, alături de castru, au fost descoperite ruinele amfiteatrului roman. Amfiteatrul este sculptat pe Columna lui Traian. Arheologii îl căutau de mai bine de 100 de ani. Specialiștii înclinau chiar să considere amfiteatrul Drobetaei o fantezie a celebrului arhitect Apolodor din Damasc. Amfiteatrul, de formă ovală, are o deschidere de 36 de metri, însă săpăturile nefiind încă terminate, deocamdată nu pot spune cu certitudine dimensiunile reale. Este posibil ca acest amfiteatru să fie unul dintre cele mai mari de pe teritoriul Daciei, la ora actuală existând doar trei pe teritoriul României.

Cetatea Medievală a Severinului.

Colaj Cetatea Medievală a Severinului

Primăria Drobeta Turnu Severin câștiga în anul 2010 o finanțare europeană pe proiectul intitulat „Reabilitarea Palatului Cultural Theodor Costescu și Cetatea Severinului”, în valoare totală de 57,879 milioane de lei, din care fondurile nerambursabile au totalizat 42,489 milioane de lei. Cu banii europeni s-au reabilitat o parte din zidurile cetății, s-a construit și un pavilion turistic în interiorul cetății, două pavilioane în curte, toată împrejurimea cetății, podul și parcul. Au intrat în circuitul turistic național și internațional atât Cetatea Medievală a Severinului și Castelul Artelor (fostul Turn de Apă), cât și Palatul Cultural Theodor Costescu, un alt important obiectiv, toate reabilitate pe fonduri europene.

Cetatea are un plan dreptunghiular destul de regulat care o înconjoară și două ziduri de incintă. Pentru apărarea trecătorii Porțile de fier împotriva bulgarilor ungurii organizează în sec. XIII formațiunea feudal-militară Banatul de Severin (1230). Această formațiune își avea centrul politico-administrativ și militar în cetatea Severinului construită probabil de către cavalerii ioaniți între anii 1247-1250. În secolul XIV cetatea este sub stăpânirea voievozilor români. În anul 1419 cetatea reintră în stăpânire maghiară. Au loc tot mai des lupte cu turcii în zonă. Aceste lupte au dus la distrugerea ei parțială. În august 1524 cetatea Severinului este cucerită și distrusă de turci. În secolul XIX-au luat unele măsuri de consolidare și conservare a turnului de nord-est. Iată deci, pe scurt, cum o ruină istorică aproape uitată în timp, (vorbim de sute de ani), a fost scoasă la lumină, fiind azi unul dintre cele mai apreciate obiective turistice din zonă și locul unor manifestări cultural-artistice de amploare. Astfel de proiecte, au adus o nouă viziune asupra turismului în Drobeta Turnu Severin și așa cum vom parcurge în unul din capitolele viitoare, vom vedea cum odată cu scoaterea la lumină a acestor obiective turistice de patrimoniu istoric, a avut loc o excelentă dezvoltare a **TURISMULUI CULTURAL**, în această zonă încărcată istoric cum poate nu există alte locuri în România.

Cultura Schela Cladovei, cea mai veche așezare umană stabilă din Europa

Schela Cladovei – punct Canton (km 854) este localizată pe prima terasă de pe malul stâng al Dunării, la o înălțime de 2-4 m față de nivelul actual al fluviului, spre ieșirea în direcția Orșova din Drobeta Turnu Severin. Se consideră că **situl arheologic** se întindea pe o lungime de circa 1 km, între fostul canton de cale ferată și o stație de pompare a apei. Din cauza construcției celor două hidrocentrale, Porțile de Fier I și II, situl a fost puternic afectat, creșterea nivelului apei distrugând o mare parte din el. Situl mai este denumit (în limba română), Cladovo sau Kladovo, în limba sârbă, după numele orașului sârbesc Kladovo, situat pe malul opus al Dunării.

Localizare "Cultura Schela Cladovei" – sursa: <http://www.mixdecultura.ro>

În timpul săpăturilor arheologice au fost descoperite locuințe de formă rectangulară, vetre pentru încălzit și pentru prepararea hranei, vetre rituale. De asemenea, s-a ajuns la concluzia că această civilizație practica înmormântări de înhumație în apropierea locuinței. S-au găsit unelte realizate din silex, cuarțit, dar mai ales din os, precum și diverse obiecte din os cu incizii geometrice, folosite ca amulete sau pandantive.

În timpul cercetărilor au fost descoperite peste 100 de morminte de înhumație. Scheletele defuncțiilor, datorită consumului de carne crudă în general, par ale unor uriași (aveau peste 1,90 m înălțime). Un asemenea mormânt este conservat în **Muzeul Regiunii Porților de Fier**. Tot aici există reconstituirile antropologice asupra unor crani ale locuitorilor acestei comunități epipaleolitice.

În zona Porțile de Fier s-au înregistrat numeroase și continue așezări umane încă din perioada mezolitică târzie până în Neoliticul timpuriu (8500-6500 îen). Deși așezările timpurii ale agriculturii sunt bine reprezentate în alte părți ale peninsulei balcanice, siturile mezolitice sunt mai puțin frecvente și există puține locuri în care să fie localizate continuu dintr-o perioadă în alta. Prin urmare, Porțile de Fier sunt, fără îndoială, singura zonă a Europei de Sud-Est, unde tranziția de la mezolitic la neolitic poate fi studiată în detaliu.

Palatul Culturii "Teodor Costescu" – o clădire veritabilă cu o istorie zbuciumată.

Palatul Culturii Teodor Costescu (vedere de noapte)

Construcția lui a început în 1912 la inițiativa lui **Theodor Costescu**, Director al Liceului Traian din Drobeta, ales în acel an președinte al Societății “Teatrul orașului Turnu Severin”.

Pentru că finanțarea lucrărilor nu putea fi acoperită din banii publici adunați până atunci, Costescu și-a vândut o parte din pământurile sale din Vânjuleț. În doar câteva zile acesta a reușit să strângă întreaga subscripție de acțiuni pentru începerea construcției.

În 1916 lucrările s-au oprit datorită intrării României în Primul Război Mondial. După 1918, Societatea care se înființase pentru construirea teatrului rămăsese fără fonduri. Din nou, credința și perseverența lui Theodor Costescu au dat roade! După două luni de insistențe, câteva milioane de lei au fost donați de severineni, atât cei bogați cât și cei săraci cât și foști elevi ai Liceului Traian. Guvernul și Banca Națională a României au contribuit de asemenea cu o sumă de bani.

Costescu nu s-a mulțumit doar cu finalizarea lucrărilor! L-a convins pe fostul guvernator al BNR să doneze orașului prețioasa bibliotecă personală (în 1920 s-a întâmpilat, colecția numărând 40000 de volume). Fostul său profesor, savantul C.I Istrati, donează la rugămințile sale o colecție impresionantă de artă din toate timpurile. BNR a contribuit și ea cu un fond de carte.

Pe 30 noiembrie 1924, Palatul Cultural intra în circuitul public. La acea dată, noul edificiu nu avea sala de spectacole terminată. Sursele de finanțare întârziu să apară... Costescu, cu o energie inepuizabilă și o credință de nezdruccinat și-a pus în joc toată averea! Mai mult, pentru ca acoperișul palatului să poată fi reparat cu tablă plumbuită, inexistentă pe piață și-a decopertat dependențele. **A donat tabla teatrului!**

În cele din urmă și-a vândut pământurile și chiar locuința personală din Drobeta pentru a putea finaliza lucrările la sala cea mare.

În anul 2010, Palatul Culturii ”Teodor Costescu” a intrat într-un amplu proces de restaurare, printr-un proiect pe fonduri europene, alături de Cetatea Medievală a Severinului. Astăzi, după reabilitarea monumentului Istoric, clădirea arată impresionant și în interior, având parte de săli de spectacole, două săli de evenimente culturale și sala Bibliotecii ”I.G. Bibicescu”, toate trei suprapuse, o sala care în trecut a fost restaurant, alte

trei săli tip muzeu, un salon de festivități și sala teatrului, care după renovare are o capacitate de aprox. 700 de locuri. De reamintit aici, că teatrul severinean a avut parte în trecut de o scenă unică, rotativă! Astăzi Palatul Culturii ”Teodor Costescu”, este în subordinea Primăriei Municipiului Drobeta Turnu Severin și găzduiește o multitudine de evenimente culturale, activități didactice și sportive. A fost inclus în diverse programe și strategii turistice, fiind un veritabil punct de atracție turistică în zonă.

Palatul Culturii Teodor Costescu (colaj)

CASTELUL ARTELOR (fostul **CASTEL DE APĂ**), un alt veritabil monument istoric, o splendidă construcție de patrimoniu în stil medieval, este clădirea devenită simbol al orașului Drobeta Turnu Severin.

Proiectul Castelului de Apă din Drobeta a fost aprobat de Consiliul Comunal, la 10 iunie 1910, după planurile inginerului Elie Radu. Castelul avea să fie amplasat la cea mai înaltă cotă din oraș, la 104 metri altitudine pentru o distribuție avantajoasă a apei în toate zonele orașului. Castelul a fost gata în 1913 și inaugurat un an mai târziu, când s-a pus în funcțiune întregul sistem de alimentare cu apă a orașului. La deschidere au participat primul ministru I.I.C.Brătianu, miniștrii Al. Constantinescu și V.Gh. Mortun, Episcopul Ghenadie al Râmnicului-Noului Severin și a oficialităților locale.

“Primarul Sabin Popescu a dispus creionarea unui proiect, nu i-a plăcut și a refuzat oferta arhitecților de aici, care era o clădire cu parter și cu etaj și a cerut o construcție simbol pentru orașul de la Dunăre. În această împrejurare s-a apelat la serviciile inginerului arhitect Elie Radu din București, care a gândit proiectul așa cum arată astăzi. Ceea ce este important este faptul că proiectul a fost contrasemnat și aprobat de Anghel Saligny. Și atunci avem dimensiunea valoroasă a acestui dificiu reprezentativ pentru severineni”, ne relatează profesorul de istorie Mircea Borcoman într-o carte de-a domniei sale dedicată acestei construcții.

Castelul de Apă, 1913 – fotografie realizată de ziaristul Emanoil Loga, sursa: Arhivele Statului Mehedinți

Pentru o lungă perioadă de timp (până spre finalul anilor 1970), construcția este utilizată și modernizată sistematic, în scopul pentru care a fost construită: alimentarea cu apă a gospodăriilor orașului. Trece cu brio prin cele două Războaie Mondiale, la cel de-al doilea participând efectiv, ca să zic așa, deoarece această construcție a fost luată ca punct de reper (de orientare) de aviația inamică, clădirea fiind de mai multe ori bombardată, însă datorită construcției sale solide, pierderile au fost minore. Există surse ce susțin că această construcție ar fi prima din această zonă a Europei la care s-a folosit fierul beton. După anii 1980, datorită exploziei industriale din România și Drobeta Turnu Severin a suferit un excedent de populație, o continuă ascensiune de construcții noi (locative și industriale), toate acestea necesită consumul apei potabile. Astfel Castelul de Apă, nu a mai corespuns cerințelor, fiind aleasă o altă tehnologie pentru alimentarea cu apă a orașului.

Astfel, Castelul a intrat într-o lentă, dar continuă degradare, fiind pasat de autorități de la unele la altele, până când, printr-o idee ingenioasă tot o unor edili locali, s-a hotărât realizarea unui proiect de finanțare europeană în vederea reabilitării Castelului de Apă. După reabilitare, s-a întocmit o veritabilă strategie de transformare a Castelului de Apă într-unul al Artelor (aceasta fiind denumirea de azi) și, cu ajutorul unor proiecte culturale ingenioase, moderniste și chiar spectaculoase acest obiectiv a fost transformat într-o perioadă relativ scurtă într-unul dintre cele mai atractive obiective turistice ale Drobetei Turnu Severin. Azi, aici funcționează un veritabil muzeu pe verticală, unic în România, prin felul lui, nivelele sunt populate cu expoziții inedite, unele unice în România, un personal profesional ce deservește afluența turistică cu un program de vizitare specific muzeelor, un loc veritabil pentru desfășurarea de evenimente culturale (expoziții de orice fel, diverse întruniri, lansări de carte etc.).

Castelul Artelor – 2020,

Actualmente Castelul Artelor din Drobeta Turnu Severin, este o clădire de patrimoniu ce se găsește în administrarea Direcție de Patrimoniu Istoric și Turism Cultural din Drobeta Turnu Severin, instituție aflată în subordinea Primăriei Municipiului, fiind inclus într-un amplu și diversificat proces de valorificare turistică națională și internațională. (Pentru modul cum a fost pus în valoare, din punct de vedere turistic, Primăria din Drobeta Turnu Severin a primit un premiu special la unul dintre cele mai mari târguri de turism din Europa, în Austria la Viena în vara anului 2019).

O altă reabilitare emblematică pentru Drobeta Turnu Severin, realizată cu greu în ultimii ani, este Muzeul Regiunii Porților de Fier, care reprezintă una dintre cele mai importante instituții de profil din România, ținând cont, în primul rând, de valoarea patrimoniului muzeal (cca. 90 000 de bunuri culturale mobile), precum și de avantajele oferite de imensul potențial istorico-turistic reprezentat de monumentele antice și medievale, ale căror ruine sunt vizibile și astăzi.

Prima încercare de constituire a unei instituții muzeale severinene s-a materializat în 1881, prin înființarea “Societății Istorice și Arheologice” și a unui „muzeu”, din inițiativa institutorului V. Dimitrescu și a prefectului P. Quintescu.

Fondatorul unui muzeu, în adevăratul sens al cuvântului, este însă, Alexandru Bărcăcilă, profesor de limbi clasice, director al Liceului Traian și un mare iubitor al arheologiei. La 3 mai 1912, în clădirea Liceului Traian au fost puse bazele “Muzeului Istoric al Liceului Traian”.

Odată cu finalizarea Internatului Liceului Traian (actuala clădire a Muzeului Regiunii Porților de Fier), Muzeul Istoric al Liceului Traian își schimbă, atât sediul, cât și denumirea, devenind în 1926, Muzeul Regional de Istorie și Etnografie, apoi Muzeul Regiunii Porților de Fier.

În anul 1969 au început activitățile de elaborare a tematicii expoziționale, finalizate la data de 15 mai 1972, când au fost deschise secțiile Științele Naturii, Acvariu și Istorie, iar în 1982, secția Etnografie.

O contribuție meritorie la definirea patrimonială a Muzeului Regiunii Porților de Fier o are însă, același Theodor Costescu, cel prin contribuția căruia vasta colecție Istrati-Capșa

este adusă de la București și instalată în Palatul Cultural severinean, primind numele de Muzeul Dr. C. I. Istrati, în 1924.

În 1953, patrimoniul acestui muzeu este înglobat, prin transfer, Muzeului Regiunii Porților de Fier. În perioada 2010 – decembrie 2018, Muzeul Regiunii Porților de Fier a trecut printr-un amplu proces de reabilitare și restaurare, fiind beneficiarul Proiectului “Reabilitarea Complexului – Muzeul Regiunii Porților de Fier și valorificarea lui ca produs turistic”, proiect finanțat prin Programul Operațional Regional 2007-2013, implementat de către Consiliul Județean Mehedinți. Această finanțare a făcut posibilă restaurarea monumentelor din parcul arheologic, dar și reabilitarea clădirii, a acvariiilor, realizarea a două pavilioane, a serei și dotarea cu mijloace de climatizare și securizare moderne.

În prezent, Muzeul Regiunii Porților de Fier se află în plin proces de reamenajare expozițională, de apropiere și comunicare cu publicul vizitator și colaboratorii, având în componență și alte secții: Conservare-Restaurare, Marketing cultural-Pedagogie muzeală și secția Expoziții-Evenimente-Proiecte culturale.

Clădirea Muzeului Regiunii Porților de Fier

Însă, chiar dacă întreaga clădire a muzeului a fost reabilitată, curtea este frumos amenajată, iar amfiteatrul restaurat și turnurile din apropierea Dunării sunt noi, totuși, la capătul întregului complex muzeal există, poate cel mai important obiectiv turistic severinean, care contrastează puternic cu imaginea reconstruită a muzeului. Este vorba despre ruinele piciorului Podului lui Traian.

Dezvoltarea locală a turismului cultural

ZILELE ORAȘULUI DROBETA TURNU SEVERIN

De departe una dintre cele mai importante și de anvergură activități cultural-artistice din Drobeta Turnu Severin este deja consacratul festival denumit “Zilele Severinului”. Acesta are loc an de an, în preajma sărbătorii religioase a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, care a fost general roman de origine greacă și ofițer în Garda împăratului roman Dioclețian, ce a fost condamnat la moarte pentru că nu a renunțat la credința

creștină. Patronul spiritual al frumosului nostru oraș dunărean este Sfântul Mare Mucenic Gheorghe.

Începute la doar doi ani după Revoluție, după o idee colectivă a oamenilor ce răspundeau de destinele culturii severinene la acea vreme, cu timpul evenimentul a căpătat o amploare destul de mare, devenind oarecum un ”brand” al municipalității, fiind una dintre cele mai importante dar și impozante activități cultural-artistice ce se desfășoară an de an la Drobeta Turnu Severin. Acesta a ajuns la ediția cu numărul XXVIII-a.

Începute oarecum firav, an de an activitățile cultural-artistice au căpătat o amploare deosebită, ajungându-se ca ultimele ediții să aibă angrenate în desfășurare o multitudine de entități cultural-administrative, într-o organizare aproape fără cusur, distribuite pe întreg teritoriul orașului, pe o durată de mai multe zile.

Mai jos un colaj foto elocvent cu modul de informare/afișaj al acestei importante sărbători culturale ”Zilele Severinului”.

Afișaj Festival ”Zilele Severinului” – diverse ediții,

Această manifestare cultural-artistică, are an de an o afluență crescută de vizitatori (turiști), ultimele ediții aducând municipalității încasări deosebite de pe urma activităților desfășurate.

Festivalul Medieval al Cetății Severinului.

Festival Medieval 2018

Ajuns la a V-a ediție, la Drobeta Turnu Severin. Festivalul inedit pentru această zonă a României include: tabere medievale, demonstrații de luptă cu cavaleri precum și parada costumelor de epocă dar și un concurs de tir cu arcul istoric.

Festivalul aduce în fața publicului larg, cavaleri în armuri, domnițe, fierari, mestreli, dansatori, comedianți și meșteri care sunt pregătiți și pentru trei zile transformă acest loc istoric în ceea ce era odinioară Cetatea Medievală a Severinului.

La ultima ediție a acestui festival, s-a realizat o monitorizare a publicului asistent (participant) la evenimentele întinse pe parcursul celor trei zile ale festivalului și spre surprinderea tuturor s-a constatat o afluență de peste 20000 de vizitatori ai Cetății Medievale a Severinului într-un timp de doar trei zile. Astfel, se poate constata că un astfel de eveniment inedit duce inevitabil spre o dezvoltare a turismului cultural în zonă, coroborat cu alte domenii și instituții, printr-o strategie eficientă de promovare a evenimentului, ar putea exista o creștere deosebită a afluenței turistice generată de festival.

Festival Medieval 2018

FESTIVALUL DACO-ROMAN "DRUBETA"

De asemenea, timp de trei zile, anual, începând cu 2018, Drobeta Turnu Severin găzduiește Festivalul Daco-Roman „Drubeta”, un eveniment care, deși a ajuns doar la a III-a ediție, atrage prin spectacolele programate, un public numeros, dornic să retrăiască istoria așa cum numai într-un oraș care respiră istorie poate fi ea prezentată.

„Acest eveniment face parte dintr-un ansamblu de evenimente prin care dorim revitalizarea turismului în Drobeta Turnu Severin. Avem o zonă centrală foarte frumoasă, avem și un festival medieval. Vom încerca în anii următori să ducem acest festival daco-roman spre vară, atunci când sunt mult mai mulți turiști, dar în acest moment el se încadrează în spiritul sărbătorilor pascale. Avem mulți severineni care se întorc acasă în această perioadă și încercăm să îi bucurăm cu astfel de festivaluri. Este un oraș istoric, cu o istorie de 2000 de ani și este foarte important să le arătăm copiilor noștri istoria adevărată”, este o declarație a primarului Severinului, domnul Marius Screciu, unul dintre artizanii acestui inedit festival, declarație făcută cu ocazia deschiderii Festivalului Daco-Roman "DRUBETA".

Festivalul Daco-Roman "DRUBETA", ediția 2019

Drobeta Turnu Severin se poate mândri, cu o altă investiție majoră realizată cu greu în acești ani de după Revoluția din Decembrie, și anume, contruirea uneia dintre cele mai impozante și frumoase Catedrale Episcopale din România (Catedrala Episcopală Învierea Domnului și Sf. M. Mc. Gheorghe). Devenită rapid un veritabil punct de atracție turistică, cu o amplasare în centrul orașului, Catedrala a fost inclusă rapid în diversele trasee turistice generate de dezvoltarea continuă a turismului în zonă.

De asemenea, este salutar modul în care conducerea Episcopiei Severinului și Strehaei, (reînființată după circa 600 de ani), în urmă cu aprox.18 ani, mai precis în martie 2003, când Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat cererea de reînființare a

Noii Episcopii, a înțeles să încurajeze și să participe efectiv la dezvoltarea culturală a orașului Drobeta Turnu Severin.

Catedrala Episcopală din Drobeta Turnu Severin

Un veritabil ”instrument” cu care se poate mândri Episcopia Severinului și Strehaiei, este Corul bărbătesc Kinonia care a luat ființă în luna august 2005, având ca scop înviorearea vieții muzicale corale în Drobeta Tr. Severin, spre lauda lui Dumnezeu și bucuria ascultătorilor. Numele corului provine de la termenul grecesc ”kinonia” care se traduce prin ”comuniune” și într-adevăr, muzica este cea mai în măsură să realizeze prin cântec comuniunea dintre oameni.

Corul Kinonia, alături de grupul ”Lăutarii Mehedințului” pe scena Palatului Culturii într-un spectacol dedicat zilei Naționale a României (1 dec. 2018)

Corul Kinonia are în componența sa coriști angajați ai Centrului Eparhial al Episcopiei Severinului și Strehaiei – clerici și mireni – studenți teologi, cântăreți ai Catedralei Episcopale din Drobeta Turnu Severin, precum și studenți ai Universității Naționale de Muzică din București.

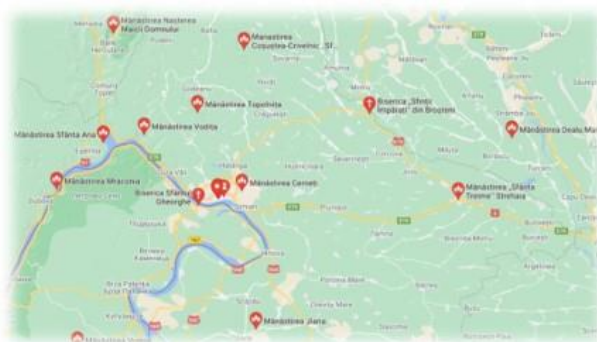
Anual, corul Kinonia susține concerte în Drobeta Tr. Severin și în alte localități din țară, cu ocazia celor două mari sărbători – Nașterea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, precum și a altor evenimente culturale.

Acest ansamblu coral abordează un repertoriu variat: creații corale religioase, populare și patriotice, cântece populare autentice din Mehedinți. Corul Kinonia își propune, de asemenea, redescoperirea cântecelor și a vechilor tradiții populare și în mod special a cântului și repertoriului bisericesc de origine bizantină, prin punerea în valoare a cântărilor psaltice ale marilor protopsalți români: Macarie Ieromonahul, Anton Pann, Dimitrie Suceveanu, Nectarie Protopsaltul, Amfilohie Iordănescu, Neagu Ionescu, Ioan Zmeu, Victor Ojog etc., dar și a repertoriului bizantin grecesc.

Acest cor reprezintă o unealtă excelentă de promovare a turismului cultural pentru arealul din zonă, dar și o veritabilă verigă de legătură sufletească între turist și obiceiurile cultural-religioase ale locului, destul de interesante pentru multe din culturile de gen din întreaga Europă, și nu numai.

Mănăstirea Cerneți este un așezământ monahal aflat în localitatea cu același nume din județul Mehedinți, în imediata apropiere a municipiului Drobeta Turnu-Severin, la o distanță de doar trei kilometri. Biserica mănăstirii Cerneți, având hramul „Sfânta Treime”. Prima mențiune a acestei localități este din 27 august 1571; pentru o vreme a fost centrul politico-administrativ al județului Mehedinți, devenită târg, apoi oraș, până în jurul anului 1833, când a pierdut acest statut, iar localitatea a început să decadă. Importanța deosebită pe care a avut-o în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea este reliefată și de faptul că localitatea avea trei biserici, una dintre acestea - Sfânta Treime - fiind mănăstire.

Mănăstirea Vodița este o mănăstire situată pe valea râului Vodița, la circa 15 km vest de Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți. Este printre primele mănăstiri atestate documentar din Țara Românească, fiind ridicată pe cheltuiala voievodului Vladislav I, la sugestia și prin efortul călugărului Nicodim.

Harta mănăstirilor din apropierea Severinului

Mănăstirea Sfânta Ana este situată în orașul Orșova pe defileul Dunării, unul dintre cele mai frumoase locuri naturale din țara noastră. Ea este așezată pe coama Dealului Moșului, care domină orașul Orșova. A fost ctitorită de către ziaristul interbelic Pamfil Șeicaru, care a luptat în zona Orșovei în calitate de sublocotenent al Regimentului 17 Infanterie în Primul Război Mondial și se găsește la mai puțin de 30 de km de Drobeta Turnu Severin.

Mănăstirea Topolnița din localitatea Schitul Topolniței (la circa 10 km de Drobeta Turnu Severin) poartă hramul Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul serbat în data de 29 august, în calendarul creștin ortodox. Aceasta a fost ridicată din ordinul lui Radu I Voievod. Mănăstirea Topolnița a fost zidită inițial, potrivit cercetărilor creștine de Sfântul Nicodim în secolul al XIV-lea. Ținând cont de anul construcției sale, Mănăstirea Topolnița se numără printre cele mai vechi obiective turistice ce se află în județul Mehedinți. În prezent, la Mănăstirea Topolnița este conservată o biserică ce datează din anul 1646, fiind construită de Lupu Buliga. Pictura din Biserica Mănăstirii Topolnița are și ea o vechime considerabilă, datând din anul 1673, fiind realizată în frescă și imitând stilul bizantin de Grigore „Grecul” și Dima „Romanul”. Începând cu anul 1863 Mănăstirea Topolnița a rămas fără călugări, fiind părăsită. În anul 1930 aceasta a fost iarăși locuită de călugări.